

af Flokken — en Kæmpe at se til imellem de andre og tydeligt nok ogsaa den, der var vant til at tage Ordet mellem dem. Med sine hvide, kraftige Tænder trak han en stor Tommel-Vante af den højre Haand og sagde derpaa med stærk Stemme:

„Undskyld vos vi er de Bymænd fra Skibberup, og vi hører, at det skal være vores nye Kap'lan og saa maa vi dog have Lov til at tillade os at byde Dem velkommen her. — Velkommen, Hr. Pastor Hansted!“

Nu traadte ogsaa de andre hastigt til, — og før Kapellanen fik sig besindet, saa' han sig omgivet af en halv Snes store, røde Næver, der rakte frem imod ham med trohjærtige „Velkommen“.

Han blev et Øjeblik ganske forvirret. Han følte, at han maatte sige noget, og mærkede ogsaa, at Mændene ventede det. Men det hele var kommet ham saa uforvarende, og han kunde intet andet finde paa at sige, end at gentage sit „Tak — Tak“, mens han hjærteligt trykkede de fremstrakte Hænder.

I det samme blev der raabt henne fra Rydningsarbejderne, at Vejen var farbar. Kusken rykkede i Tømmerne, og Slæden satte sig i Bevægelse.

Da fandt han i sidste Øjeblik paa at sige: